

Se Oikea

Kuinka vaikeaa onkaan löytää Se Oikea! Tarjolla on niin paljon niitä, joita en yhden kerran jälkeen halua nähdä enää ikinä. Ei, en puhu Herra Oikean löytämisen vaikeudesta, vaan siitä, kuinka hankala aikuisen harrastajaratsastajan on löytää itselleen sopiva ratsastuskoulu.

Lapsena oli helppoa: ei tiennyt paremmasta ja ratsastuksenopettaja oli puolijumala. Nykyään kaipaankin kuitenkin ratsastustunneilta enemmän; ei riitä, että pääsen lönköttelemään lempparillani kentän ympäri. Vaikken ole koskaan ollut niin tavoitteellinen harrastaja, että tähtäisin kilparadoille, olen aina halunnut kehittyä. On kuitenkin yllättävän vaikeaa löytää ratsastuskoulu, jossa opetus tyydyttää, hevoset ovat mukavia ja tuntuu siltä, että ratsastustaito paranee.

Matkan varrella on tullut nähtyä kaikenlaista. En viitsinyt maksaa siitä, että minulle huudettiin ja kiroiltiin joka tunnilla, vaikka hiljaisempi ja siistimpi puhe olisi varmasti mennyt paremmin perille. En halunnut maksaa siitäkään, että opettaja tuli maneesiin puoli tuntia tunnin alkamisen jälkeen ja alkoi vasta sitten opettaa kymmenen ratsukon ryhmää, jolloin sain henkilökohtaista ohjausta keskimäärin kolme minuuttia tunnissa – mikäli tunnilla ei ollut yhtään ongelmaratsukkoa, joka vei puolet opettajan ajasta.

Miksi sen hyvän tallin löytäminen on niin vaikeaa? Ehkä siksi, että monissa paikois-

sa esimerkiksi tuntihevosten läpiratsastus on tuntematon käsite. Varhaistäidin hymy meinasi hyytyä pahasti siinä vaiheessa, kun hevonen vain ravasi, ravasi ja ravasi huolimatta siitä, että olin yrittänyt pysäyttää sitä kaikin tavallisin keinoin jo kahden kierroksen ajan. Toinen kauhuesimerkki on se nuori, hämmäntynyt poni, jonka sain tunnille. Ponilla oli kaksi vaihdetta: se joko seiso tai laukkasi – lujaa. Kun ratsastuksenopettaja sitten oli käynyt ponin selässä, ainoa evästys, jonka sain tunnin jatkamiseen, oli opettajan kommentti omasta ratsastuksestaan: ”no, mä sain sen ainakin ravaamaan”.

Hevosallergianikin on vaikeuttanut Sen Oikean etsintää. Voin kyllä ratsastaa, mutta en oleskella tallissa, harjata tai edes satuloida hevosta. Joitain potentiaalisia talliehdokkaita onkin pitänyt hylätä siksi, ettei ole ollut mahdollista saada hevosta tunnille valmiiksi satuloituna. Allergisia ratsastajia on yllättävän paljon ja siinä olisikin hyvä myyntivaltti jollekin tallille: ”meillä voivat allergikotkin harrastaa”.

Ratsastuskoulua valittaessa myös turvallisuus on tärkeässä osassa: hevosten täytyy sopia tuntikäyttöön ja niiden varusteiden tulee olla ehjät ja sopivat. Ei enää kokoonharsittuja ohjia, kiitos! Turvajalustimet jokaisen tuntihevosen satulassa olisivat jo ylellisyyttä.

Sen Oikean ratsastuskoulun löytäminen voi olla kiven takana. Nykyään kuitenkin yhä useampi ratsastuksen harrastaja on

aikuinen, joka tietää, mitä haluaa – tai ainakin sen, mitä ei halua. Ehkä kysyntä ja tarjonta alkavat kohdata pikku hiljaa.

TIINA LIFLÄNDER

P.S. kiitos kysymästä, luulen löytäneeni etsimäni.

★ uutisia ★ tuoreita kilpailutuloksia ★ laaja linkkilista ★ vilkas keskustelupalsta ★ myynti-ilmoituksia ★ käyttäjien oma kuvagalleria ★

www.ratsastus.net